

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Vices postea suas commisit Auxanio postquàm concensum Imperatoris habuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

& Imperij Lib. V. Cap. XXXVI. III

III. Vices postea suas commisit Auxanio postquam consensum Imperatoris habuit.

IV. Explicatur epistola Vigilij, qua difficultate non caret. Pallium erat vestis eximia atque collucens, & qua plurimum habebat dignitatis. Probatur ex Thegano & Ioanne VII. & XII.

V. Vigilij Auxanio vices suas & Pallium concessit ad exemplum Pape Symmachi. Tum vero nulla mentio consensus Imperatoris.

VI. Causas à Vicario suo iudicari iubet cum competentis numero Episcoporum. Sed iudicium electionem relinquit arbitrio Auxanij. Causas autem discutit iuxta canonica & apostolica aequitate.

VII. Causas religionis, & eas præterea que in provinciis deserviri non possent, referri iubet ad sedem apostolicam. Vetus ordo discutienda hæreses noviter emergentis.

VIII. Renovat deinde privilegium de literis formati ab Arelatensi Episcopo accipiendis.

IX. Securus postremo exemplum superiorum Pontificum, vicariatus istius publicationem mandavit. Episcopi Gallicani suæ erant imperio Episcoporum Arelatensium.

X. Vigilij Auxanio specialiter commisit causam Prætextati. Notatur Baronius, qui Prætextatum hunc putat fuisse Episcopum Rothomagensis.

MANIFESTIS, ut reor, indicij hæc ostendimus Episcopos Arelatenses primum inter Gallicanos Episcopos locum tenuisse in consequentiam honoris qui Ecclesie Arelatensi tributus fuerat à sede apostolica. Sed nunc res ipsa se proder evidentiis argumentis, adeo ut argumentationibus agendum nobis nequaquam sit. Nam post Cæsarium eadem auctoritas, qua ille instructus fuerat, successoribus eius confirmata est à Pontificibus Romanis: qui prædecessorum suorum mandata verbis suis explicantes, vices suas conceptis verbis commiserunt Episcopis Arelatensibus, dum ipsos ea auctoritate instruerent in cuius possessione fuerant sedis illius Episcopi ante Vigilij tempora. Is primus omnium vices suas, vices inquam suas, ad postulationem Childeberti Francorum Regis commisit Auxanio Episcopo Arelatensi, qui Cæsario successerat. Quam causam, quia multa continet non leviter prætereunda, res postulare videtur ut ab initio repetamus.

II. Post pulsos ea Gallie parte Romanos quæ Rhodano & mari mediterraneo adiacet, primum Wisigothi eam oram infederunt, & Arelatense oppidum tenuerunt, quod deinde transit in jus & dominium Ostrogothorum. Anno demum DXXXVI. cum exarsisset bellum inter Iustinianum Augustum & Vitigem Ostrogothorum Regem, eodemque iste tempore bellum crudele & exitiosum in Gallia haberet cum Francis, pacem his conditionibus ab istis redemit, ut contenti essent viginti auri centenariis & ea Galliarum parte quæ Gothis

parebat; in qua sita erat civitas Arelatensis, quæ in divisione harum provinciarum cessit Regi Childeberto, ut rectè ista explicat Hadrianus Valesius vir clarissimus. Mortuo interim non ita multo post Cæsario Arelatensi Episcopo successit Auxanius. Hunc ergo ornare cupiens Childebertus aliquo insigni decore, ut ope ejus provinciam recenter ad Francos versam in officio contineret imperioque Francico parere assuefaceret, literas ad Papam Vigilij scripsit anno D XL V. quibus eum orabat uti Auxanio vices apostolicæ sedis delegaret per Gallias, etique Pallium mitteret; quod erat insigne Vicariorum sedis apostolicæ, uti jam dictum est. Non repugnavit Vigilij. Sed quia Pallium erat genus quoddam imperatorij indumentum, cujus usum Imperatores permiserant Patriarchis, noluit Pontifex in hoc gratificari Auxanio, donec sciret an Iustinianus id gratum habiturus esset. Docet nos illud ipse Vigilij his verbis: *De his vero que caritas vestra tam de usu Pallij quam de aliis sibi à nobis petiit debere concedi, libenti hoc animo etiam in præsentem facere sine dilatione potuimus, nisi cum Christianissimi Domini filij nostri Imperatoris hoc, sicut ratio postulat, voluissimus perficere notitia Deo auctore; ut & vobis gratior præstitorum causa reddatur, dum que postulatis, cum consensu Christianissimi Principis referuntur, & nos honorem fidei eius servasse cum competenti reverentia iudicemus.*

III. Non dubitabat, ut video, Vigilij quin Imperator, quem per Patricium Belisarium ad id induci procuraverat, consensum suum præstiturus esset. Neque sua spes illum fefellit; ut docet secunda ipsius epistola ad Auxanium, qua illi committit vices suas per Gallias, simulque Pallium mittit. *Sicut nos, inquit, pro tue caritatis affectu, & pro gloriosissimi filij nostri Regis Childeberti Christiana devotione mandatis, vices nostras libentissima voluntate contulimus, ita fraternitatem tuam convenit Deo placitis operibus tanta sedis auctoritate digna conversatione uti atque disponere, ut bonis actibus innotescens, rectum circa caritatem tuam iudicium nostre electionis ostendas.* Et infra ait se id facere cum consensu Iustiniani & Theodoræ, tanquam Vicariatus apostolicæ sedis ita penderet ab imperio Principum ut Pontificibus eum nemini tribuere liceret absque interrogatione Principis. Nam ea quæ sequuntur intelligi non possunt de Pallio, de quo nondum in ea epistola locutus erat Vigilij cum ista scriberet. *Oportet ergo, inquit, fraternitatem vestram incessantibus supplicationibus Deo nostro preces effundere, ut Dominos filios nostros clementissimos Principes Iustinianum atque Theodoram sua sem-*

Had. Vales. Lib. 5. Rer. Franc. pag. 407. & seqq.

Vide infra lib. 6. cap. 6. §. 6. 10.

Vigil. epist. 1. ad Auxan.

per protectione custodiat, qui pro his vestra caritati mandandis, suggerente gloriosissimo & excellentissimo viro filio nostro Patricio Belisario, pro quo item vos convenit exorare, pia prebuerunt devotione consensum.

IV. Ista tamen ita puto intelligenda, ut quia vicariatus absque Pallio tribui non consueverat, istudque, quod genus esset imperialis indumenti, concedi non poterat absque consensu Imperatoris, noluerit Vigilus antè committere Auxanio vices suas quam certus esset consensus Imperatoris pro dando Pallio; ne fortè Auxanio tributa dignitas in contemptum veniret, si non fulgore Pallij colluceret atque illustraretur. Nam Pallium fuisse vestem quandam eximiam, atque collucentem, & quæ plurimum dignitatis haberet, dicit infra illustrissimus Archiepiscopus. Quem fulgorem diu perdurasse in Pallio colligi posse videtur ex Thegano Chorepiscopo Trevirensi: qui loquens de infanda Ludovici Pij Imperatoris exauctoratione ab Ebbone Remensi Archiepiscopo peracta, adversus quem propter hoc facinus vehementissime insurgit, hæc dicit: *Vestivisti te purpura & Pallio, & tu eum induisti cilicio.* Item ex epistola Ioannis VIII. ad Karlomanum Regem Bajoriæ, Ludovici Regis Germaniæ filium:

Thegan. cap. 44. de regis Ludov. Pj.

Apud Aud. Duchesa. to. 3. Scrip. tor. hist. Franc. pag. 880.

Apud Eckermann lib. 5. hist. 2. cur. pag. 128.

Pallium verò, vestra petitione inclinati, Theodemaro Archiepiscopo consuetudinaliter dirigentes, optamus ut hoc decore interius fulgeat in oculis interni iudicis quo nitet exterius humanis oculis. Colligitur id ipsum ex epistola Ioannis XII. ad Dunstanum Archiepiscopum Dorobernensem scripta anno DCCCCLIV. in qua sic habetur: Pallium verò fraternitati tue ex more ad Missarum solemnias celebranda commendamus; quod tibi non aliter, Ecclesie tue privilegiis in suo statu manentibus, uti concedimus quam usum antecessores nostri prodiderunt. Neque tua prudentia hoc incognitum habet vel cuiusquam, quoniam indumenti honor moderatione actuum tremendus erit. Honestati morum tuorum hæc ornamenta conveniunt, quatenus auctore Deo possis esse conspicuus.

Vide supra cap. 51. §. 11.

V. Concessit igitur Auxanio Vigilus Pallium & vices suas, ad exemplum nimirum Papæ Symmachii, qui tamen Cæsario Pallium contulerat absque ulla mentione consensus Imperatoris. Hæc sunt Vigilij verba ad Auxanium: *Et quia digna credimus ratione compleri ut agenti vices nostras Pallij non desit ornatus, usum tibi ejus, sicut decessori tuo predecessor noster sanctæ recordationis Symmachus legitur contulisse, beati Petri sancti auctoritate concedimus.* Observandum est autem in hoc loco, Vigilium, qui rescripserat nolle se postulatis Auxanij annuere antè quam sibi constaret de consensu Imperatoris, nunc Pal-

lium tribuere absque ulla mentione nominis imperatorij, immo dicere se id facere ex auctoritate beati Petri, tanquam facultas concedendi Pallium existeret in eo qui Petri cathedram teneret, quicumque tandem is foret. Sed his omissis, transeamus ad mandata quæ idem Pontifex dedit Auxanio.

VI. Iubet igitur Vigilus ut si quæ inter Episcopos qui sub regno vel potestate Childeberti Regis constituti erant dissensiones emergerent, ex ab Auxanio committit Vigilus ut apostolica æquitate discuterentur cum competenti numero Episcoporum, ita ut iudicium quod eo ordine ferretur, vetustis Pontificum Romanorum regulis non repugnaret. Itaque sic vices suas Auxanio committit Vigilus ut nihil illi soli licere velit in iudiciis Episcoporum, omninoque imperat ut ea non aliter iudicentur quam adhibito competenti provincialium Episcoporum numero. Sed istorum interim iudicium electionem, ut erga Rufum Thessalonicensem fecerat Bonifacius, relinquit arbitrio sui Vicarij, ut integer ordo iudiciorum & summa decernendi auctoritas penes illum essent. Statuit deinde ut causæ illæ canonica & apostolica æquitate discutiantur ab Auxanio, tanquam dicere vellet irritum futurum iudicium quod non ex æquitate Petri latum esset. Nam & eum vult sequi formam iudiciorum in regulis ac decretis superiorum Pontificum contentam. *Ea modis omnibus prelati iudicio finituri, inquit, quæ Deo placitis decessorum nostrorum possint regulis convenire.*

VII. Transit statim Vigilus ad causas fidei & ad reliquas majores causas, quarum relationem mitti jubet ad sedem apostolicam, si illæ pro sui magnitudine terminari non poterint in Concilio provinciali. Afferam autem locum integrum in regulis ac decretis superiorum Pontificum contentam. *Ea modis omnibus prelati iudicio finituri, inquit, quæ Deo placitis decessorum nostrorum possint regulis convenire.*

VII. Transit statim Vigilus ad causas fidei & ad reliquas majores causas, quarum relationem mitti jubet ad sedem apostolicam, si illæ pro sui magnitudine terminari non poterint in Concilio provinciali. Afferam autem locum integrum in regulis ac decretis superiorum Pontificum contentam. *Ea modis omnibus prelati iudicio finituri, inquit, quæ Deo placitis decessorum nostrorum possint regulis convenire.*

Si qua verò certamina aut de religione (quod Deus auferat) aut de quolibet negotio quod ibi pro sui magnitudine terminari non possit evenerint, totius veritatis indagine diligenti ratione discussa, relationis ad nos seriem destinantes, ea apostolicæ sedi terminanda servate; ut universis à fraternitate vestra competenti ratione dispositis, pax, quæ pro magno munere Apostolis dominica voce conlata est, Ecclesie Dei, quæ una est in toto orbe diffusa, stabili firmitate servetur, ne antiqui hostis possit quassatione vexari, in illius petra Christi Dei Domini & Salvatoris nostri electione firmata stabilitate consistens. Vult itaque Vigilus ut emergens in provincia hæresis, in Episcoporum provincialium examen veniat secundum